

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra En Stridsmand

Citation: Skjoldborg, Johan: "En Stridsmand", i Skjoldborg, Johan: *En Stridsmand*, 1896, s. 40.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_01-shoot-idm140513901991712/facsimile.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: En Stridsmand

finde Føden paa disse golde Agre, thi i hendes Fødestavn naaede Græsset til Køernes Knæ, og Kornet stod dér saa tæt, at en Orm knap kunde vride sig igennem det.

Alligevel, her var Ens egen Grund og ligesom et Fodfæste for hende og Søren, syntes hun. Men Ploven stod i denne Tid og ventede, de spæde Træplanter langs Skellet hang med Bladene, og Marken laa kold og død, thi Søren var borte Blot han dog maatte beholde Helsen, saa kunde det dog være, de kunde naa frem til det, de havde tænkt sig . . . , men hun turde næsten ikke tænke derpaa, for hun forstod godt, hvor fin en Traad, det hang i, hvor varsomme, de skulde fare, at det skøre ikke skulde briste, og ofte ængstedes hun for, at den lille Ting skulde indtræffe, som kunde forstyrre det hele . . .

Det var hendes Tanker.

Imidlertid brændte Solen lige ned

paa Ryggen af Dyrene, der pilede af Sted i alle Retninger med Halen til Vejrs. Alle af Familien, der kunde flytte Føden, kom i Bevægelse. Den gamle kastede Brillerne og Træskoene, thi naar de tunge Klove gik over Rugen, var det, som de traadte paa hans Hjærte, for paa hvert lille Straa kunde der dog være bleven nogle Kærner til Sørens fattige Bord.

Efter et Maaltid af Kartoffler og Meldyppelse og efter Middagsluren fik den Gamle atter Øksen fat. Mens han huggede, tænkte han paa ethvert venligt Ord, ethvert mildt Øjekast og enhver Overbærenhed, de unge havde vist ham, med hver Nagle, han slog i, fæstede han et godt Ønske for deres Fremtid, og ethvert Stykke blev sammenføjet under Oldingens Velsignelse, mens Dagens Skygger bleve længere og længere.

Da stode Husene og Vejrmøllerne mod Øst klart tegnede paa den faste Jord, og Bankerne mod Vest laa i